

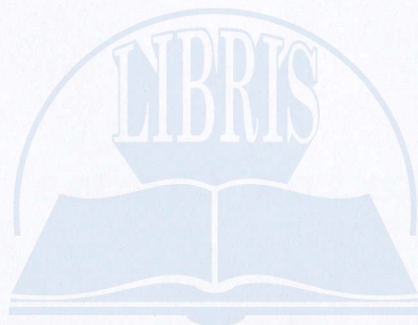

Corina Cîndea

Triplu H

volumul I

LIBREX PUBLISHING
București, 2016

CAPITOLUL 1

Ei, asta este!

Privirea îmi fuge pentru ultima dată pe vila impunătoare din fața mea și care mi-a fost casă în ultimii nouăsprezece ani, cu bune și cu rele. De când mă știu, asta mi-a fost căminul. Unul extravagant și luxos și din cauza căruia am fost invidiată de multe ori pentru tot ceea ce a reprezentat și încă reprezintă: bani, poziție socială, oportunități...

Puține persoane au fost cele care m-au apreciat pentru mine, pentru ceea ce sunt eu și reprezint cu adevărat. Pentru *adevărata* eu, Kim Larson. Nu au trecut de aparențe, de chipul frumos și hainele elegante și nici măcar nu au încercat. Așa că m-am purtat și eu ca atare: cu indiferență și insolență, ascunzându-mă sub masca de nepăsare și superioritate la care se așteptau toți din partea mea.

Chiuiturile celor două fete ce mă îmbrățișează strâns mă scot din starea de melancolie în care am căzut. Jessica și Cindy. O blondă și o roșcată. Prietenele mele de la grădiniță, școală și liceu. Alături de mine, care sunt brunetă, am format întotdeauna un trio colorat și care a atras atenția. Eram tot timpul împreună, formând un tot, iar lumea ne-a numit simplu: Trix. Când cineva spunea Trix, se referea la toate trei.

Ne știm de o viață și totuși, nici una dintre ele nu mă cunoaște suficient.

Am crescut în același cartier select și am dus aceeași viață fără griji, având totul la picioare. Singurele noastre preocupări au fost cumpărăturile, chefurile și... băieții. Asta s-a așteptat întotdeauna de la noi, să dăm tonul. Să fii la modă însemna să te îmbraci ca noi, să fii popular însemna să fii una din persoanele cu care noi vorbim. Nicio petrecere nu era reușită dacă nu participa Trix!

În ceea ce privește băieții... Sunt împreună cu Mike Johnson de aproximativ un an de zile. Cel mai râvnit băiat din

liceu și, într-un fel, varianta mea masculină. Aceeași poziție socială, părinți cu la fel de mulți bani, aceeași atitudine față de toată lumea... Îngâmfat, egocentric, o tonă de tupeu în el și cu părerea că totul i se cuvine, inclusiv eu. Atâta doar că la mine e totul de fațadă, pe când la el și prietenele mele e totul natural, un mod de a fi și un stil de gândire.

Mă smulg cu greu din brațele lui Cindy și ale Jessicăi și mă îndrept spre Mike. Încă e supărat pe mine pentru că plec și nu l-am lăsat să mă conducă nici până la facultate. Nu mi-am dorit ca drumul până acolo să îl fac certându-mă cu el și să-i aud reproșurile! Țin mult la el, dar nu cred că îl iubesc și nu cred că l-am iubit vreodată. Nu cu adevărat!

— O să te sun când ajung! îi spun încet, iar vocea nici mie nu mi se pare convingătoare. Și poți veni în vizită când poți! încerc să îndulcesc tonul când văd cum un nerv se zbate pe maxilar.

— Da, Kim, sigur! răspunde printre dinți după ce se desprinde din sărutul mai mult formal pe care mi-l dă.

Își ține cu greu firea vulcanică în lanțuri, înghițind cuvintele de reproș pe care știu că mi le-ar spune, dar nu are încotro. Nu își poate permite să facă o criză de nervi, așa cum ar dori, de față cu mama mea.

Mă întorc spre femeia ce mi-a dat viață și, pentru prima dată, am lacrimi în ochi. Înaltă și blondă, cu o eleganță înăscută în toată ființa ei, arată minunat, ca întotdeauna. Uneori mi-aș fi dorit să îi semăn mai mult, dar am luat de la ea doar ochii albaștri, părul negru ca tăciunele fiind un dar de la tata. Ea este singura persoană căreia o să-i simt cu adevărat lipsa!

— O să îmi fie dor de tine! îi șoptesc în păr și îi simt oftatul.

— Și mie, scumpo! Dar dacă asta îți dorești...

Mă desprind cu greu din brațele ce se agață de mine, parcă nevrând să îmi dea drumul și, cu un zâmbet larg pe față, mă urc la volanul Ferrari-ului meu roșu, pe care îl ador.

Mașina este unul din puținele lucruri scumpe pentru care aș suferi dacă nu mi-aș putea-o permite.

— Ai grijă cum conduci și unde oprești! îmi strigă mama cu glas îngrijorat.

— Da, mamă! Nu o să depășesc viteza legală și mă voi opri doar în orașe mari și la hoteluri de cinci stele! Ce aș putea să pătesc? spun răbdătoare, încercând să nu îmi dau ochii peste cap.

— Peste două săptămâni venim să te vizităm! îmi strigă Cindy. Toți trei!

Mike înclină doar din cap, dar ochii căprui mă privesc încă supărați. Nu o să-i treacă prea ușor!

Înclin și eu din cap și mai zâmbesc o dată, apoi pornesc de pe loc ușor, încercând să îmi strunesc nerăbdarea de a apăsa pedala de accelerație până la fund. Abia când ies din LA îmi dau drumul bucuriei năvalnice să izbucnească, scoțând un chiot puternic și prelung. În sfârșit, sunt liberă!

Dau drumul tare la muzică și accelerez cât îmi permit, apoi strig din nou, din toți bojocii: *DA!* Am reușit!

Am în față un drum de o grămadă de ore de condus. Două mii cinci sute de kilometri care mă despart de Colegiul de Arhitectură din cadrul Universității din Houston. Dar trebuie să-i fac dacă vreau să îmi iau mașina cu mine. Sper doar să fie suficient de departe de LA!

M-am săturat să mă prefac fericită, să zâmbesc doar fiindcă la asta se așteaptă oamenii de la mine. Să fiu cu totul altcineva decât sunt. Să nu am voie să vorbesc cu anumite persoane pentru că sunt "sub rangul meu" și îmi creez o imagine negativă. Și am obosit să mă prefac. Vreau să pot să fiu eu însămi, cu bune și cu rele, să îmi aleg prietenii în funcție de ceea ce simt față de persoanele respective și nu fiindcă îmi sunt impuși de către anturaj.

Așa că mi-am jucat singura carte care mă putea ajuta să mă eliberez. Nu am spus nimănui nimic decât cu o zi înainte de plecare că nu o să merg la nici o universitate din

LA. Nu vreau să primesc notele fiindcă sunt fata lui cutare sau fiindcă cinci generații în spate au urmat aceeași școală. Nu vreau să am colegi și prieteni aceleași persoane pe care aproape că nu le mai suport uneori.

Îmi doresc un nou început, să pornesc de la zero. Să reușesc în viață pe propriile mele puteri și picioare. Să îmi fac prieteni adevărați care să mă accepte așa cum sunt. Să stau la cămin, alături de oameni normali și cărora nu le servește valetul micul dejun.

Știu că pentru toată lumea a fost un șoc alegerea mea, dar nu îmi pasă. Iar mama, până la urmă, a înțeles. Știu că și tata ar fi fost de acord cu mine, dacă ar mai fi trăit. Întotdeauna mi-a spus să fac ce *simt* că este bine, nu ceea ce *trebuie* și abia atunci voi fi fericită. Ei bine, asta fac! Iar dacă zâmbetul larg pe care mi-l simt pe față este un semn, atunci *chiar sunt fericită!*

Ajung în campusul facultății după trei zile. Este ora zece dimineată și de abia mâine încep cursurile, dar campusul e la fel de plin și animat ca un furnicar. Pentru o clipă, rămân nemișcată și privesc roată la locul în care îmi voi petrece următorii cinci ani din viață iar emoția îmi provoacă un gol în stomac la care nu mă așteptam.

Parcarea campusului este plină și încerc să găsesc un loc de parcare între zecile de mașini. Ochii îmi strălucesc când zăresc, în sfârșit, un loc liber între două... Ferrari-uri negre și parchez zâmbitoare, nu fără să mă întreb de ce toată lumea ocolește locul respectiv. Primul lucru pe care îl am de făcut este să îmi confirm sosirea, să primesc orarul și harta campusului și, mai ales, repartizarea la cămin. Deși m-a încântat drumul lung care mi-a permis să îmi pun în ordine o grămadă de gânduri și sentimente, îmi doresc să știu că m-am instalat odată și aștept cu nerăbdare să cunosc împrejurimile.

— Hei! Nu ai voie să parchezi aici! aud o voce gravă în

timp ce cobor.

Privirea îmi cade pe un tip ce mă privește contrariat de obrăznicia de care am dat dovadă.

— Cine spune? îl întreb ușor ironică în timp ce îmi blochez mașina și nu-i bag în seamă avertizarea.

— Eu! răspunde părând a fi indignat că nu-i recunosc persoana.

Ridic o sprânceană perfect pensată și îmi îndrept privirea spre cel care stă sprijinit de mașina din dreapta mea. Abia am timp să observ că mașinile sunt identice cu a mea, doar culoarea diferă, amândouă fiind negru mat. Atenția îmi este atrasă de tipul brunet și ușor ciufulit ce se apropie acum de mine cu un rânjet pe față.

Înălțimea lui mă face să îmi dau capul pe spate, dar nu mă impresionează. În schimb, ochii sunt... surprinzători. Nici căprui, nici verzi. Verdele închis de pe margini se deschide într-un verde crud, punctat din loc în loc cu auriu. Cei mai ciudați și frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată!

Dar și restul arată minunat! Tricoul negru și mulat pe tors scoate și mai mult în evidență lățimea umerilor și mușchii perfect conturați, iar blugii deschiși la culoare îi vin turnați pe... partea de jos. Hm! Arată bine, trebuie să recunosc, chiar dacă atitudinea lui lasă de dorit.

Privirea mi se întoarce la ochii lui și îi zâmbesc cât pot de dulce.

— Nu scrie nicăieri că locul e rezervat, așa că...

Tipul mă privește uimit și mă examinează atent din cap până în picioare, apoi rânjește din nou.

— Nu scrie nicăieri, dar e un lucru știut. Și apoi, tocmai ți-am spus eu!

O, la naiba, am ajuns de doar cinci minute și mă cert pentru un loc de parcare!

— Uite care-i treaba, îi explic ca unui copil mic și prost, am făcut o grămadă de drum până aici, sunt obosită și vreau să mă cazez. O să îmi mut mașina mai târziu sau mâine.

Până atunci, cel al cui este locul n-are decât să își parcheze mașina altundeva!

Fără să mă mai sinchisesc de reacția lui, mă îndepărtez spre clădirea administrativă, oftând ușor.

Când, după mai bine de două ore, reușesc să ies din secretariatul decanului, am în brațe un teanc impresionant de hârtii. Cred că o să-mi ia tot atâta timp să le citesc cât mi-ar lua o materie pe un an întreg!

Pescuind din morman harta campusului, încerc să aflui unde îmi găsesc căminul și camera cu numărul 333. Trei de trei. Trix! Gândul îmi fuge fără să vreau la Jessica și Cindy și parcă, pentru o clipă, mi-aș dori să fie și ele aici. Dar nu! De asta am plecat!

Tot corpul îmi este scuturat puternic când mă izbesc de cineva și sunt la un pas de a cădea în fund când două mâini mă prind strâns.

— Uită-te pe unde mergi!

Privirea mi se ridică spre posesorul vocii răstite și rămân șocată. Aceeași ochi ciudați și același rânjel îngâmfat, doar că pe un alt chip, ceva mai tânăr. Un corp la fel de dur și de lucrat, dar îmbrăcat în blugi negrii și tricou alb. Ce naiba?!

— Este valabil și pentru tine! mă rătoi eu la el și îl ocolesc, îndepărtându-mă.

Toți băieții de aici sunt niște neciopliți?!

— Mișto picioare, scumpo! strigă el după mine și mă opresc surprinsă, privind în jos spre pantalonii mei scurți.

— Da, știu! strig peste umăr cu un chicot la comentariul pe care l-am auzit atât de des și mă îndepărtez în timp ce îl aud râzând.

Când ajung, în sfârșit, pe holul etajului trei al căminului și îmi caut din privire camera, ochii mi se opresc pe spatele unui tip înalt, îmbrăcat tot în negru. Mușchii îi joacă pe sub tricoul mulat în timp ce îngheșue în zid o tipă cu părul roșu, sărutând-o cu foc. Dar mă opresc șocată la un pas de ei când întâlnesc privirea lui.

Deși sărută fata în continuare, ochii îi sunt fixați pe mine și rânjește superior. Care erau șansele să întâlnesc din nou

aceeași ochi neobișnuiți și același rânjel? Nici una! Zero barat! Așa că mă smulg din loc și mă grăbesc spre camera mea. Cu o secundă înainte să intru, nu mă pot abține și mai arunc o privire spre cei doi. Ochii lui ciudați sunt tot pe mine, în timp ce fata din brațele lui mai are puțin și se prelinge pe lângă zid, nebagând de seamă că tipul nici măcar nu e atent la ea.

Alung totul din gând și ochii îmi fug prin camera ce îmi va fi cămin. Este mai mică decât m-am așteptat, dar nu contează. Este împărțită în două zone, iar zona din stânga, după grămada de lucruri aruncate dezordonat peste tot, este deja ocupată astfel încât mă așez pe patul din partea dreaptă.

În fața ușii, o fereastră largă permite razelor soarelui să lumineze încăperea. Un pat simplu, un dulap, un birou și câteva rafturi pentru cărți. Asta avem fiecare. E suficient și tot ceea ce îmi doresc!

Oftez adânc și mai privesc o dată în jur. Perfect! Nu sunt cameriste și nici valeți, nimeni să strângă după mine și să nu mă lase să fac nimic. Un zâmbet larg mi se așterne pe față și mă ridic veselă. Las toate hârtiile primite pe pat și mă grăbesc să îmi aduc bagajele din mașină. O să despachetez urgent, apoi o să cercetez prin jur.

Dar când ajung în parcare sunt la un pas să fac ceea ce n-am făcut de mult timp, de când eram doar o copilă: să dau cu piciorul în pământ!

Mașina mea frumoasă este blocată din toate părțile! În fața de bordura înaltă, iar pe părți și în spate de trei Ferrari-uri negre mate! Ajunsă lângă ea, îmi pun mâinile în solduri și oftet adânc.

— Pe bune?! mârâi printre dinți.

De cele trei mașini stau sprijiniți lejer, cu mâinile la piept, privind la mine și rânjind malefic, cei trei băieți cu ochi superbi de care m-am lovit de când am ajuns aici. Atât ei, cât și câteva zeci de persoane strânse în jurul nostru, mă privesc curioși să vadă cum reacționez.

Perfect!